

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **Ing. E. H.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha

o žalobě proti rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 16. 9. 2022, č. j. MPSV-2022/109776-711/19,

takto:

I. **Žaloba se odmítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 5. 12. 2022, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím ministr práce a sociálních věcí nevyhověl žádosti žalobkyně o odstranění tvrdosti při provádění důchodového pojištění.
2. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
3. Podle § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) platí, že rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení jsou vyloučena ze soudního přezkumu.
4. Tuto výlukou z přezkumu aproboval rovněž Nejvyšší správní soud a Ústavní soud.
5. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]dstranění tvrdosti představuje nenárokový institut, který spočívá v subjektivním posouzení nepřiměřených dopadů předpisů o sociálním zabezpečení na konkrétní situaci účastníka. Stěžovatel jistě může vnímat to, že rozhodnutí o odstranění tvrdosti nelze podrobit přezkumu, jako nedostatečnou ochranu před omyly státních úředníků, a tyto jeho pocity jsou lidsky pochopitelné. Před takovými omyly však stěžovatele chrání jiná ustanovení zákona, která upravují podmínky vzniku nároku na dávku důchodového pojištění. Tato ustanovení spadají do množiny právních norem vymezujících podle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod rozsah základních sociálních práv zahrnutých v čl. 30 odst. 1 Listiny. Jejich prostřednictvím a díky možnosti přezkumu rozhodnutí, která byla vydána na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

těchto ustanovení, je zaručena ochrana stěžovatelovým základním sociálním právům. Institut odstranění tvrdosti při uplatňování sociálního zabezpečení však nepředstavuje právo chráněné čl. 30 odst. 1 Listiny, a proto není ani pod zárukou práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny.“ (srov. rozsudky ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37, a ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 11/2018-50, dostupné na www.nssoud.cz).

6. V usnesení ze dne 7. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 1924/13, Ústavní soud uvedl: „*Neexistuje-li totiž veřejné subjektivní právo, není zde nic, co by byl soud kompetentní přezkoumávat a na čem by mohl být stěžovatel činností moci výkonné krácen. Na odstranění tvrdosti není právní nárok a je na zvážení ministra, zda s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu žádosti vyhoví či nikoli* (srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 51/02 ze dne 19. 4. 2002 nebo usnesení sp. zn. II. ÚS 154/04 ze dne 23. 8. 2004; všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná z: www.nalus.usoud.cz). Na základě podobných principů funguje např. institut milosti prezidenta republiky. Přestože se lze se stěžovatelem ztotožnit v závěru, že právní řád materiálního právního státu nemůže obsahovat žádnou ‘absolutně neomezenou pravomoc’, lze přesto pravomoci nezasahující do základních práv a svobod jednotlivců vyloučit ze soudního přezkumu (a contrario čl. 36 odst. 2 Listiny). Jestliže tedy ministr v případě stěžovatele neshledal důvody pro mimořádné řešení jeho situace cestou odstranění tvrdosti zákona, jeho rozhodnutí není svou povahou způsobilé zasáhnout do sféry veřejných práv stěžovatele“ (zvýrazněno soudem).
7. Soud proto musel žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.
8. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. prosince 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce